

Evestorbanio.

(505).
Disce quicquid scire cupere, vto humanissime, et
nihil in posterum patrie vel posteritati commendare
quod a capite ad calcem non perspexeris. ergo sane
libens meritoque reddo tibi elogia tua, quibus
hasce mihi excipere festinasti, nihil tale mereberis:
senties enim, ni fallor, ut cum astate vires colla-
buntur, paulatim. τὰ ἐλάττα τῶν πρὸ τῶν χειρῶν
fieri. Tu vale, et ut capi dicere, cautius amare
perge.

Tuum. C. Huguenium:

7. Octob: 1667.

Grutero.

Doctissime Grutere.

(506).

Querculo, quem explicari cupis, causam et argumentum
dedit, Halo, sine Corona, quae circa Solem apparuit
eo ipso momento et loco, quo S. P. Q. Aransionensis
sacramentum publicè Principi dicturus, conven-
erunt, ut hoc fuisse narratum Historia eorum, quae
a me Aransii gesta sunt Anno MDCLXV. ibidem Gallicè
scripta, hic excusa. Christiani mei nullum unquam
Poema exstitit, neque illi studio unquam ille addictus
fuit. Capellanus Puellae Auxelianensis Historiam
terminis Gallicis prosequitur. Raptim Haga Com:
Prid: Cal: Dec: 1667.

Doctori Joanni
Wallisio.
Oxonie.

Amplissime Doctissimeque Vir.

(507).

De tot humanitatis vestrae officiis, quibus me indignum
hospitem exceperitis, cum ante triennium ad vos excur-
rerem, præcipuum illud existimavi, quod rogare
me et quidem serio, ut videbatur, dignati estis, ut
opusculorum, quae in lucem subinde aliud agens dedi-
enemplaria Illustrissima Vestrae Bibliothecae sinerem
inferri. Memini quidem me respondere, magnam eorum
partem mihi vernaculam esse, vobis barbaram. non
destitisti tamen ab incepto: ut qui complurimum lucu-
brationum exoticarum copiam in illo omnis disciplinae
et eruditissimi horreo dicebatis asservari. Parum itaque
et recepi facturum me, quod hodie præsto, non expecto
ut quærat, quam obrem toto triennio malum nomen
fuerim, dicant hoc dissidia nostra, et acerima,
et pudentissima fratrum odia, quibus invicem nos
laceratum inimus. Nimirum Vir amicissime ne
ins

in amicorum numero essetis mihi, neque Regnorum
 vestrorum neque hujus Republicae ratio passu est. quod
 felix, faustum ac perpetuum sit, desideravit ille, actus,
 et ut voveo speroque, amantiunq; ira amoris redintegratio
 erit. Redeo itaque ad vos eodem vultu atque animo, quo
 ante non solos tres, sed et pene quinquaginta annos Oxonios
 colles salutavi. Accipite rogo constantis amicitiae lentes
 tesseras, quando hoc voluistis, par est quid intrinsece, etiam
 vos exedere. Mihi non exiguum operae pretium erit,
 in turba tot insignium virorum vestra auctoritate cense-
 nisi quidem vos oblatis loculi in illo Theatro tandem
 caeperit pariter; quod si factum est, queso et obtestor per-
 candoreno vestrum ne id latere sinatis. Invenem hunc
 meum e sorore nepotem, qui his munusculis passus est
 se onerari. Non gravabitur auctori reportare, si quid
 vobis agnouerit animis gratum esse. Ipsum interea
 vestrae omnium comitati ex animo commendo. Tuae
 imprimis, Mi Wallisi, et excellenti Collegae Bibliothecario
 vestro. Festit in magnorum virorum amicitias et
 consortia admitti. et, si qua fides Arunculo, sua vir-
 tute, doctrina, morumque suavitate ac modestia
 invenietur illis non indignus. Vale vir maxime
 et me ama, quasi nunc ex postliminio. Scrib: Haga
 Com: Calendis nostris Quintilibus CIDIDC LXIX.

Schurmannae

Nobilissima Domina.

(508).

Si quid tibi in me fiducia est, scribe tui gregis hanc:
 Matrona est Pietate, natalibus illustris, Uxor Berthol-
 feri viri eruditi, Cestri Arausionensis vice praefecti.
 Nohuit e Belgio discedere se insalutata Belgii principio
 ornamento; hanc sola de causa ad vos excurrit, dum
 se itineri accingit pastor Ecclesiae Gallicae Delphensis,
 quo comitata Genevam, ni fallor, inde Arausium
 profectura est. de forma, virtute, facundia, modestia
 elegantissime mulieris nihil addo: tute perspicies,
 neque vero momentum otii suppetit. Vale in
 praesentia distracto. Vale nostrum decus et ama
 semper tuum.

13 Junii 1669.

Schurmannae.

Nobilissima Domina

(509).

Quae me dicebam de voce gestuque oratorum nostrorum
 Lusise, et ea quam obi cane pejus et angue, ineptissima
 in